

Ἄριθ. 429 — Λεπτὰ εἴκοσι πέντε.

ΕΤΟΣ Θ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΖ'

Συνδρομή ἔτησια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἐκάστη ἔτους καὶ εἶναι ἰσχύουσαι.— Γραφεῖον διευθ. Ἐπι τῆς λιαρ. Πανεπιστημίου 89.

18 Μαρτίου 1884

Ἀχιλλεύς Παράσχος

Λέων Καλλέργης [ἀπόσπασμα: πρ. Α', σκ. 1-6]

Δράμα εἰς πέντε πράξεις

Ἐστία, Ἀθήνα

τμ. 17, τχ. 429 (18 Μαρτίου 1884), σ. 177-184

ΛΕΩΝ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΥΠΟ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

(Βενετία)

(Τὸ θέατρον παριστᾷ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου· εἰς τὸ βάθος ἡ θάλασσα. Μουσικαὶ ἀρμονίαι ἀκούονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Ὅμιλοι προσωπιδοφόρων καὶ ἐκ τῶν δύο φύλων κατὰ μόνας καὶ κατὰ ζεύγη. Διέρχονται εἰς τὴν σκηνὴν χαριεντιζόμενοι καὶ ρίπτοντες ἄνθη οἱ μὲν κατὰ τῶν δεξιῶν, ἡ δὲ Ἰστανται, ψάλλουν, φεύγουν καὶ ἐπανέρχονται, θορυβοῦντες φαιδρῶς. Ἰππῶται, λαός, ὁ Ἰππότης Κάρολος).

ΣΚΗΝΗ Α'

Ὅμιλος προσωπιδοφόρων.

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ζήτω ἡ Βενετία ἡ βασιλίςσα·
Ἡ χώρα τῶν θαυμάτων καὶ τῆς ἡδονῆς!

Β' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ζήτω ἡ Βενετία ἡ παννύχιος·
Τοῦ κύματος ἡ χώρα καὶ τῶν γυναικῶν.

Γ' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Δὲν εἴσθε κομψολόγος τόσον, φίλτατε.

Β' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Καὶ διατί, νὰ ζῆτε, δὲν μοὶ λέγετε;

Γ' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Διότι πρὶν νὰ εἴπησ «κῦμα» ἔπρεπε
«Γυνή» νὰ εἴπησ· εἶναι πρώτη πάντοτε...

Β' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ἄλλὰ, ἀλλὰ νομίζω, εἶναι τὸ αὐτό·
Γυνή καὶ κῦμα, κῦμα καὶ γυνή, φρονῶ
Ὅτ' εἶναι ἓν...

Γ' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Διόλου, λογιώτατε·

Εἶναι ἐλαφροτέρα καὶ τοῦ κύματος

Ἡ εὔα!

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Κύριοί μου, εἴσθε φλύαροι.

(Διέρχονται ἕτεροι ὄμιλοι.)

Εἰς ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

(φέρων ἄνθη εἰς κἀνιστρον.)

Ἄνθη πωλῶ εὐώδη, ἄνθη δροσερά.

ΤΟΜΟΣ ΙΖ'. — 1884

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Πωλεῖτε; καὶ διόλου δὲν προσφέρετε;..

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Εἰς ἄνθη καὶ κυρίας εἶμαι φειδωλός·
Εἶν' ἀκριβὰ τὰ ἄνθη καὶ αἱ δέσποιναί...

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Καὶ πόσα τὰ πωλεῖτε σεῖς τὰ ἄνθη σας;

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ἐν φίλημα, Σινιόρα!

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Μόνον, μόνον ἓν!

(Εἰρωνικῶς.)

Πλὴν ἂν σὰς δώσουν δύο, δὲν τὰ δίδετε;

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Τὰ δίδω, μὰ τὸν Βάκχον, πλὴν πρὸς χάριν σας.

ΕΤΕΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Καὶ τὰς κυρίας πόσα τὰς πωλεῖτε σεῖς,
Ὁ φειδωλός τοσοῦτον;...

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Πνευματώδη μου,

Αὐταὶ τιμὴν δὲν ἔχουν... εἶν' ἀτίμηται!

Δὲν τὰς πωλῶ ἐκείνας, τὰς κρατῶ ἐγώ,

Καὶ ἀγοράζω ἔτι... προμηθεύετε;

(Πάντες γελοῦν. Ὁ προσωπιδοφόρος ἀσπάζεται τὴν χεῖρα τῆς προσωπιδοφόρου κυρίας καὶ ἀπέρχεται ἀφίνων πρὸ αὐτῆς ἀνοδοέσμη.)

(Ἐτερος ὄμιλος.)

Εἰς ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

(πλησιάζων κυρίαν ἐνδεδυμένην ἔθραϊκά.)

ὦ, πόσον εἴσθ' ὠραία, Ἰουδαία μου!

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

ὦραία; πόθεν τοῦτο τὸ γνωρίζετε;

Ἡ μὴ ἡ προσωπίς μου κάτω ἔπεσε;

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Δὲν ἔπεσε διόλου, τὸ ἤξεύρετε·

Ἄλλὰ τὴν καλλονὴν σας τὴν ὀσφραίνομαι...

Μήπως τὰ ἄνθη μόνον ἔχουν ἄρωμα;

ὦραία Ἰουδαία, σὰς ἡγάπησα!

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Εἴσθε γοργὸς εἰς φράσεις αἰσθηματικῆς·

Μὴ κατὰ μαύρην μοῖραν εἴσθε ποιητής;

Δὲν ἀγαπῶ διόλου τοὺς παράφρονες.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Θεός, θεός φυλάξῃ! Ποιητὴς ἐγώ;...

Τί ἔπταισα, Σινιόρα, καὶ μ' ὑβρίζετε;

Θέλετε ἀποδείξεις; ἢ ἀπόδειξις
'Ἰδού.

(Ἐξάγων βαλάντιον πλήρες καὶ κωδωνίζων αὐτό.)

Ἔτις ποτὲ ψάλτης ἔχει ὄβολόν;

Εἶπε Ἰπποθε

(σκώπτων.)

Αἱ ἀποδείξεις περιτταί, παμφίλτατε·
Ποσῶς δὲν εἴσθε ψάλτης· τοῦτο φαίνεται·
Διότ' ἡ κεφαλὴ σας εἶν' ἀκρόπολις
'Απότομος, λιθίνη, εἰς ἣν πώποτε
'Ἰδέα δὲν ἀνέβη ἢ λεπτοφυής...

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ἐκτὸς ἂν ἡ ἰδέα ἦναι χλευασμός.
'Ω, τότε ἀναβαίνει... πλὴν εὐθύς, εὐθύς
Κ' ἡ χεὶρ μου καταβαίνει πρὸς τὸ ξίφος μου,
Καὶ ὅστις μὲ τὴν στέλλει...

Ο ἸΠΠΟΤΗΣ

Τοὺς παράφρονας,
Σᾶς εἶπεν ἡ Σινιόρα, δὲν τοὺς ἀγαπᾶ...
Φρενοβλαβής θὰ ἦσθε ἀπειλῶν ἐμέ.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

(Ξιφουλκῶν.)

Δὲν ἀπειλῶ, φονεύω...

Ο ἸΠΠΟΤΗΣ

(Ξιφουλκῶν ἐπίσης.)

Θὰ τὸ ἴδωμεν!

(Πολλοὶ ἵπποταὶ τοὺς διαχωρίζουν θέτοντες τὰ ξίφη των
ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἐνῶ ἡ κυρία ἢ ἐνδεδυμένη ὡς Ἰουδαία γίνε-
ται ἐν τῷ θορύβῳ ἀφανής.)

Εἰς ἸΠΠΟΤΗΣ

Ἐμπρὸς εἰς τὰς κυρίας! Εἰς τὴν θήκην των
Ἐὰ ξίφη σας· ἂν λύσαν ἔχετε, ἄλλοῦ
Τὸ αἷμά σας ἄς ρεύσῃ.

Ο Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

(πρὸς τὸν προσβαλόντα αὐτόν.)

Θέλομεν ποτὲ

'Ἰδῆ ὁ εἰς τὸν ἄλλον!

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Βεβαιότατα.

'Ἡ ἔφοδος θὰ γίν' εἰς τὴν ἀκρόπολιν...

(Διέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β'

(Ἐτερος ἄμιλος.)

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ζήτω αἱ ἀποκρέω! Ὅλαι αἱ λοιπαὶ
'Ἡμέραι, εἶναι, φίλοι, κάπως περιτταί.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Σύμφωνος· ὑμιάζουσιν μὲ ὑπόκλισιν
'Αχρείου τοκογλύφου...

Ο ΠΡΩΤΟΣ

Ἔ, χειρότερον·

Εἶν' ὀχληραί, ὡς ὦραι χωρὶς φίλημα.

(Ὁ πρῶτος προσωπίδοφόρος πλησιάζων Σινιόραν ἐνδεδυμέ-
νην ὡς Γονδολιέρην.)

Φαιδρά μου Γονδολιέρα, πλέομεν ἁμοῦ;

ΓΟΝΔΟΛΙΕΡΑ

Πληρώσατέ με πρῶτον, νέε φίλε μου,
Διότι—μεταξὺ μας—σεῖς οἱ κύριοι
Συνήθως ἐπιβάται, δὲν πληρόνετε...

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Καὶ πῖ θὰ σᾶς προσφέρω;

ΓΟΝΔΟΛΙΕΡΑ

Τὴν καρδιάν σας

Στιγμὰς τινας...

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Καὶ ὦραν, Γονδολιέρα μου!
Εἰς σταθερὰν καρδιάν ἀπετάθητε.
Πλειότερον ζητεῖτε;...

ΓΟΝΔΟΛΙΕΡΑ

Ἄδιάκριτος

Θὰ ἦμην, ἂν ἐζήτουν περισσότερον. (Διέρχονται.)

(Ἐτερος ἄμιλος.)

(Εἰς τὸ βάθος φαίνεται κυρία μεμονωμένη καὶ βηματί-
ζουσα σύννοος· εἶναι ἐνδεδυμένη ὡς μοναχή.)

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

(δεικνύουσα πρὸς τὸν ἵπποτην τῆς τὴν μοναχήν.)

Μοὶ λέγετε, ἵπποτα, σᾶς παρακαλῶ,
'Τίς εἶν' ἡ καλογραῖα ἢ ῥεμβάζουσα
Εἰς τὴν στοὰν ἐκείνην τὴν ἀπόκεντρον;

Ο ἸΠΠΟΤΗΣ

Νὰ ἔχω τὴν εὐχὴν τῆς, ἀγνωῶ κ' ἐγώ!

(Παρατηρῶν αὐτήν.)

Ἔ, τί πλουσία κόμη! ποῖοι ὀφθαλμοί!
Γυνὴ τοιαύτη μόνη! ὡς κυπάρισσος
'Τὸ σῶμα τὸ ἄβρόν τῆς καὶ αἰθέριον
Σαλεῦ' εἰς πᾶν τῆς βῆμα...

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Πλὴν, Ἴπποτα μου,

'Ἀνάστημα τοιοῦτον ἔχουσι πολλαί...

Ο ἸΠΠΟΤΗΣ

'Ἡ μία κἂν... νομίζω, θέλετε αὐτὸ
Νὰ εἶπητε.

Εἰς ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ἄϊ, φίλοι· θεωρήσατε

Εἰς τὴν μεμονωμένην ἐκεῖ γόνδολαν,
Τὸν σύννονον κωπηλάτην ὅστις προχωρεῖ!

(Πάντες στρέφουν πρὸς τὸ δεικνυόμενον μέρος· ἰδίως ἡ
ἐνδεδυμένη ὡς Μοναχὴ φαίνεται γόνδολα παρ' ἐνὸς μόνου
ἐπιβάτου κωπηλατουμένη καὶ προσερχομένη βραδέως ἐνῶ
πάντες τὴν παρατηροῦν.)

ΠΟΛΛΟΙ

'Ο Λέων!

Εἰς ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Τοῦ Καλλέργου ὁ ἀνεψιὸς
Κ' υἱὸς θετὸς ἀκόμη· εἰς τὸν θεῖόν του
'Αλέξιον Καλλέργην τὸν νεώτερον,
'Ἡ Κρήτη πᾶσα κλίνει κ' ὑποτάσσεται.

Εἰς ἸΠΠΟΤΗΣ

'Ο ἴδιος! Ἔ, πόσον μελαγχολικὸς
Κωπηλατεῖ... ἰδέτε, ἀποσύρεται.

ΛΕΩΝ

(ἀποσυρόμενος καὶ κατ' ἰδίαν.)

Αὐτοί, πατρίδα ἔχουν καὶ ἀγαλλονται!..

(ἐξαφανίζεται.)

Εἰς Προσωπιοφορὸς

Πόσον ὁ Ἕλλην οὗτος εἶναι θελκτικός!

Α' Ἰπποθῆς

Ἐν ἔτος τὸν φιλοξενεῖ ἡ χώρα μας,
 Κ' ἐν ἔτος οἱ γλυκύτεροι τῶν ὀφθαλμῶν
 Δορυφοροῦν τὸν ξένον... τοῦτον ἤλιον...
 Κατέχει τὰς καρδίας τῶσων καλλονῶν.
 (Στρεφόμενος πρὸς τινὰ προσωπιοφορὸν.)
 Τί λέγετε, Σινιόρα;

Ἡ Προσωπιοφορὸς

Πάντοτε ζητοῦν

Νὰ μάθωσιν οἱ ἄνδρες τί δυσάρεστον.

Β' Ἰπποθῆς

Καὶ ὅμως μάτην κτ' αὐτοῦ τοξεύεται
 Τὸ πῦρ τοσοῦτων νέων ὀφθαλμῶν· αὐτὸς
 Καρδίαν οὔτε σάρκα δὲν θὰ ἔλαβε...
 Διέρχεται ἐν μέσῳ τοῦ τερπνοῦ πυρός,
 Ψυχρός, συννεφωμένος, βλέπων ὄνειρα
 Μὲ ὄμματ' ἀνοιγμένα καὶ μελαγχολῶν.
 Αἰ ἑορταί μας πᾶσαι, τὰ θεάματα,
 Αἰ τόσαι λιτανεῖαι καὶ οἱ κῶμοί μας,
 Ἡ πρὸς αὐτὸν τοῦ Δόγου περιποίησης,
 Καὶ αἰ θωπεῖαι τῶσων αἰθουσῶν λαμπρῶν
 Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ χάριν δὲν εὐρίσκουσι·
 Τὸ ἀλαζὸν παιδίον μένει ἄκαμπτον.
 Γνωρίζουν τ' ὄνομά τ' ἔφυ ὄλ' οἱ πένητες·
 Χρυσὸν τοὺς δίδ' ἡ χεὶρ του καὶ μεϊδιάμα
 Τὸ στόμα του... ἀλλ' οὗτοι πάντες προτιμοῦν
 Καὶ τοῦ χρυσοῦ εἰσέτι τὸ μεϊδιάμα.

Ο Α' Προσωπιοφορὸς

Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος ὅστις τὸν ἀκολουθεῖ
 Ὡς ἡ σκιά τὸ σῶμα, παντοῦ πάντοτε,
 Ὁ ἔχων τὴν ἰδίαν στέγην μετ' αὐτοῦ,
 Γνωρίζετε τίς εἶναι;

Πολλοί,

"Α, ὁ Συννεφιᾶς!

Α' Ἰπποθῆς

Σύννεφον νὰ τὸν πάρῃ· ναί, ὁ Συννεφιᾶς·
 Μὰ τὸν Χριστόν! τί μέγας ἀσχημάνθρωπος!
 Τί θέλει αὐτ' ἡ ἄρκτος μὲ τὸν ἀργυροῦν
 Ἀστέρα τῆς πρωΐας; φέρει ἔνδυμα
 Τῶν χωρικῶν τῆς Κρήτης ἀλαζονικῶς,
 Τοῦ Δόγου ὡς νὰ φέρῃ τὴν λαμπρὰν στολήν...
 Ἀγανακτῶ μεγάλως ὅταν θεωρῶ
 Νὰ φέρεται οἰκειῶς μὲ τὸν Λέοντα.

Ἐτερος

Οἰκειῶς; καὶ δὲν λέγεις τί πλειότερον;
 Καὶ τὸν χλευάζει ἔτι...

Ἐτερος

Εἶναι θαυμαστόν!

Ἡ ἄρκτος νὰ χλευάζῃ ἓνα πρίγκηπα.

Β' Ἰπποθῆς

Ἀλλὰ ἡ ἄρκτος αὕτη—καθὼς λέγουσιν

Οἱ φωτισμένοι ἄνδρες—ὄσοι δηλαδή,
 Γνωρίζουσιν ἡ ἄρκτος πῶς δασύνεται...

"Ὅτι ψιλοῦται ἤθελον νὰ σᾶς εἰπῶ—

Οἱ ἄνδρες οὗτοι πάντες τὸν κηρύττους
 Πολὺ πεπαιδευμένον!

Εἰς Προσωπιοφορὸς

Κ' ἐμπλεων νοός.

Ἐτερος

Ὅποιος εἴρων! ποίαν χλεύην πάντοτε
 Τὰ πελιδνά του χεῖλη ἐκτοξεύουσι!
 Τὸ ἐγχειρίδιον ἐχθροῦ βραδύνοντος,
 Ποτὲ δὲν τραυματίζει ὡς ἡ γλῶσσά του...
 Καὶ λέγουν, ὅτι καὶ τὸν Λέοντα αὐτὸν
 Ὁ εἴρων οὗτος ὁ ἀκαταπόνητος
 Πολλάκις ἐπιπλήττει...

Β' Ἰπποθῆς

"Ὅμως δι' αὐτὸν

Γνωρίζει ν' ἀποθάνῃ· παίζει τὸ σπαθί
 Ἐκεῖνος, καθὼς παίζει καὶ τὴν γλῶσσάν του...
 Εἶχα σταλῆ εἰς Κρήτην πρὸ τίνος καιροῦ
 Μὲ λογχοφόρον σῶμα· τὸ γνωρίζετε,
 Κάτω ἐκεῖ οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς
 Ποτὲ δὲν ἠσυχάζουν, ὡς ἡ θάλασσα...
 Εἰς ἐν ποτὲ χωρίον διεσκέδαζα
 Μὲ ἀγαθοὺς συμπότας, εἰς τὸ οἶκημα
 Μικροῦ τίνος ἀποίκου· ἀλλὰ κάτωθεν
 Τοῦ ἐδικοῦ μας οἴκου καὶ εἰς τὴν μικρὰν
 Πλατεῖαν τοῦ χωρίου, διεσκέδαζον
 Μὲ παιδιὰν πενθίμην καὶ παράδοξον,
 Τὰ τέκνα τῶν ἀποίκων καὶ ἰθαγενῶν.
 Ἐπαιζον τὸ παιγνίδι τῆς Σκλαβιάς· μικρὸν
 Φρούριον ἄκοδόμουν, καὶ τὰ χωρικά
 Παιδιά, κόουρασμένα, λίθους ἔφερον,
 Ἐνῶ τὰ τῶν ἀποίκων μετὰ μαστίγος
 Ἐτάχυνον τὸ βῆμά των... Ἐν ἐξ αὐτῶν,
 Μικρότερον τῶν ἄλλων, κάτω ἔπεσε
 Μὴ δυνηθὲν ν' ἀνθῆξ' εἰς τὸ φορτίον του.
 Ἀποίκου τότε τέκνον, μέχρις αἵματος
 Ἐκτύπα τὸ μικρὸν μὲ μαστίγα,
 Καὶ τὸ πτωχὸν παιδίον ἔκλαιε πικρῶς.
 Τὸ εἶδεν ὁ πατήρ του καὶ παράφορος
 Τὸν τυραννίσκον ἔδειρε, κ' ἐδίωξε
 Τοὺς παῖδας τῶν ἀποίκων... Ὅμως ὀργισθεῖς
 Εἰς λογχοφόρος τότε Βενετὸς ἐκεῖ,
 Τὸν ἀτυχῆ πατέρα ἐτραυμάτισε.
 Ἡ παιδιὰ κατέστη μάχη ἀληθῆς·
 Οἱ χωρικοὶ ὀρμήσαντες μανιωδῶς,
 Τοὺς Βενετοὺς ἐξύβρισαν κ' ἐκτύπησαν.
 Ἀλλ' ἐκ τοῦ οἴκου ἐξεληθόντες καὶ ἡμεῖς,
 — Τὸ λέγω μετ' αἰσχύνης—ἐκτυπήσαμεν
 Μὲ ξίφος καὶ μὲ λόγχας σμῆνος ἕοπλον.
 Καὶ δύο—τρῆς, νομίζω, ἐφονεύσαμεν...
 Ὁ Λέων ἀπὸ θήραν τότε ἤρχετο·
 Τὸν ἄνισον ἐκεῖνον πόλεμον ἰδὼν,
 Τὸ ξίφος σπᾶ καὶ ρίπτεται ὡς θύελλα,
 Μόνος αὐτός, καθ' ὅλων ἐπερχόμενος!

Ἄ, τότε ἐπεθύμουν νὰ ἐβλέπατε
 Τὸν Λέοντα Καλλέργην... ἤρωσ, φίλοι μου!
 Καθὼς εἰς τὰς αἰθούσας, μελαγχολικῶς
 Δὲν μειδιᾷ, ἢ μάχη ὅταν μαίνεται.
 Κ' ἡ νεαρὰ μορφή του καὶ περικαλλῆς
 Τοῦ Ἄρεος λαμβάνει τὴν τραχύτητα.
 Τὸ ξίφος του δὲν εἶναι σίδηρος ἀπλοῦς.
 Εἶν' ἐμψυχον ἐκεῖνο... ζῆ, μισεῖ, κτυπᾷ,
 Συστρέφεται ὡς ὄφις, καὶ ὁ θάνατος
 Ἀκολουθεῖ ὀργίλος πᾶσαν λάμψιν του!

Η ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ ὡς ΜΟΝΑΧΗ (κατ' ἰδίαν)

Ἄ, Λέον μου! Ἄ, Λέον!

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Ναί· τοὺς Βενετούς
 Δὲν ἀγαπᾷ βεβαίως ὡς ὁ θεῖός του!
 Τῆς Βενετίας εἶναι ἐμμανῆς ἐχθρός.
 Τὸ μῖσος τῆς ψυχῆς του κατενόησα,
 Ἄπο τῶν κτυπημάτων τὴν σφοδρότητα...
 Πληγώσας εἶχε δύο ρίψει κατὰ γῆς,
 Καὶ ἤδη κατὰ τρίτου ἠκοντίζετο,
 Ὅτ' ἔπεσα λυσσώδης ἐναντίον του.
 «Ἐδῶ! Γραικύλε,» εἶπον «Φράγκει!» ἔκραξε
 Κ' ἐτόνισε τὴν λέξιν ἣν ἐπρόφερον
 Ὑθριστικῶς τοσοῦτον, ὥστε κατ' αὐτοῦ
 Ἐπέπεσα ἀγρίως καὶ ἐρυθριῶν.
 Ἀνθώρμησεν ἐπίσης· μ' ἐτραυματίσει
 Κ' εἰς τοὺς λοιποὺς ἐστράφη... Αἰσχυρόμενοι
 Οἱ ἐδικοί μας τότε, συνησπίσθησαν,
 Ἰδόντες ὅτι τόσῃν ὥραν τοὺς κτυπᾷ
 Εἰς μόνος· καὶ ὁ Λέων θὰ ἀπέθνησκεν,
 Ἄν τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἐπήρχετο
 Ὡς κεραυνός, ὡς θύελλα, ὁ Συννεφιάς!
 Ὁ βούβαλος, ἢ ἄρκτος, καθὼς εἶπατε...
 Ἄ, βούβαλοι ἂν ἦσαν ὄλ' οἱ Βενετοὶ
 Καθὼς ἐκεῖνος εἶναι, ἄπασαν τὴν γῆν
 Ὁ πτερωτός μας λέων θὰ ἐσκίαζεν!
 Ἀνέτρεψε τὰ πάντα ἢ ὄρμη αὐτοῦ.
 Ἐπλήγονεν ἡ χεὶρ του καὶ ἡ γλώσσά του.
 Τὸν Λέοντα καλύψας μὲ τὸ σῶμά του
 Ἐτραυματίσθη ἀντ' αὐτοῦ... ἄλλ' ἢ πληγὴ
 Ἐκεῖν' ἢ ὀλεθρία μᾶς ἀπώλεσε.
 Τοῦ αἵματός του ἢ ὄσμη τὸν ἔδωκε
 Νέαν ἰσχὺν καὶ λύσσαν... τί πολυλογῶ;
 Ἐφύγαμεν ἐκεῖθεν πλήρεις ἐντροπῆς!

ΚΟΜΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ (ἐνδεδυμένος ὡς Ἰουδαῖος)

Ἄ, ὡς τοὺς ἐπαινεῖτε ἂν ἐμάχεσθε,
 Γενναῖέ μου Ἰππότα...

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Τοκογλύφε μου,
 Τὴν προσωπίδα μὲ τὴν γλώσσάν σας ὁμοῦ
 Τὴν ἀποσπᾷ ἢ χεὶρ μου τὸ γνωρίζετε;..
 Ὅστις ἐχθροὺς γενναίους ἐπαινεῖ, αὐτὸς
 Καὶ μάχεται γενναίως, τέκνον Ἰσραήλ.

ΚΟΜΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

Ἄλλὰ κ' Ἰσραηλίται θὰ ἠδύναντο,
 Ἰππότα μεγαλόφρον, νὰ νικῆσωσι
 Δύο Γραικύλους μόνον...

(Ἡ ὡς Μοναχὴ ἐνδεδυμένη, ἣτις ἐπρόσεχεν εἰς τὸν διά-
 λογόν, πλησιάζει ἀψφνης καὶ βραβίζει τὸν κόμητα Μαρίνον
 λέγουσα.)

Εἶσαι ἄτιμος!

ΚΟΜΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ (ὀρμῶν κατ' αὐτῆς.)

Ἐμὲ κτυπᾷς, ἀθλία;...

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ (κωλύων αὐτόν.)

Πῶς, ἀναίσχυντε;
 Τὴν χεῖρά σου ἐκτείνεις κατὰ γυναικός;

ΠΟΛΛΟΙ

Εὗγε, γενναῖα κόρη!

ΑΛΛΟΙ.

Εἶδες ράπισμα;..

(Πάντες διέρχονται.)

ΚΟΜΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ (ὀρμῶν ν' ἀποσπᾷ τὴν προσωπίδα
 τῆς Μοναχῆς.)

Θὰ ἴδω ποία εἶσαι...

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ (κρατῶν αὐτόν.)

Δὲν εἶς Ἐνετός.

Καὶ ἔσωθεν Ἐβραῖος εἶσαι, ἄθλιε!

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ (πρὸς τὸν κόμητα Μαρίνον.)

Τὴν προσωπίδα κάτω!

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Εἶναι περιττόν·

Τὴν γενναιότητά του τὴν ἐγνώρισα.

ΠΑΝΤΕΣ.

Εἰπέ, εἰπέ· τίς εἶναι;

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ (πρὸς τὸν Κομ. Μαρίνον.)

Θέλετε καὶ σεῖς,

Νὰ εἶπω τ' ὄνομά σας;

ΠΟΛΛΟΙ.

Λέγετε λοιπόν!

(Ὁ Κόμης Μαρίνος ὀπισθοδρομεῖ ὀπισθεν τοῦ πλήθους καὶ
 γίνεται ἄφαντος.)

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ

Τὸν κόμητα Μαρίνον δὲν γνωρίζετε;

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ.

Τὸν κόμητα!

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ

Ἐκεῖνον τὸν ἐγνώρισα
 Ἄπο τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ ζοφῶδες πῦρ.

ΑΛΛΟΙ

Τί ἔγεινε; ποῦ εἶνε ὁ οὔτιδανός;

ὦ, δὲν θὰ μᾶς ἐκφύγη.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ

Ἐκαμε πτερά.

Περιφρονεῖ τὰ ξίφη ἢ ταχύτης του...

ΣΚΗΝΗ Γ'

(Εἰς ἕτερον μέρος τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου θορυβοῦν πλῆθος νέων προσωπιδοφόρων καὶ Ἴπποτῶν, ὡς καὶ Σινιόροι ποικίλως μετημφιεσμένοι. Δύω Τρουβαδοῦροι, φέροντες ἄρπαν ἴστανται ὁ μὲν ἐκ δεξιῶν, ὁ δὲ ἐξ ἀριστερῶν· τὸ πλῆθος τοὺς παρατηρεῖ περιέργως, οἱ δὲ προανακρούοντες τὴν ἄρπαν ἀπαγγέλλουσιν ἀνὰ εἰς. Ἡ ἐνδεδυμένη ὡς Μοναχὴ φαίνεται πάλιν εἰς γωνίαν τινὰ μεμονωμένη.)

Α' ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΣ

- » Γνωρίζετε τὴν γῆν τοῦ κοραλλίου,
- » Τοῦ κύματος καὶ τοῦ χρυσοῦ ἡλίου;
- » Τὴν εἶδατε εἰς ἑορτὰς σκιρτώσαν
- » Ἐἰς ἄσματα ἐρωτικὰ γελῶσαν;
- » Γνωρίζετε τὴν χώραν τῶν Σειρήνων,
- » Μεθούσαν εἰς αἶμα καὶ εἰς οἶνον;

Β' ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΣ

- » Ἠκούσατε τὸν νύκτιόν της κῶμον,
- » Βαδίζοντες εἰς διωρῦγων δρόμον;
- » Καὶ ὕστερον τὸ βῆμά σας ἐστάθη,
- » Ὅπου ἤχεῖ μετὰ τὸ ἄσμα σπάθη;
- » Ἠκούσατε τὸ πνεῦμα τῶν ἀέρων,
- » Ἐνούμενον μετ' ἄσμα Γονδολιέρων;

Α' ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΣ

- » Γνωρίζετε τὴν νύμφην τοῦ Ἀδρία;
- » Θάλασσα εἶν' ἡ κάθε της πλατεῖα·
- » Τὰ εἶδατε τ' ἀνέκτορά της ὅλα,
- » Μαρμάρια, λευκά, ἀκτινοβόλα;
- » Γνωρίζετε τὸ μέγα της μουσεῖον,
- » Τόσων ἔθνῶν τὴν εὐφυΐαν κλειτόν;

Β' ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΣ

- » Ἠκούσατε εἰς τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας
- » Δικτυωτὸν ν' ἀνοίγεται Σινιόρας,
- » Καὶ εἶδατε ἐπάνω σας νὰ πίπτῃ
- » Δέσμη ἀνθῶν, ἣν ἄνωθεν σὰς ῥίπτει;
- » Ἠκούσατε μετ' ἄσμα κ' εὐφροσύνην
- » Πτώμα κροτοῦν κ' ἐσθῆτα μεταξίνην;

Α' ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΣ

- » Γνωρίζετε τὴν γῆν ἐκείνην, ὅπου
- » Βλέμμα γοργὸν ἀστράπτει κατασκόπου;
- » Καὶ εἶδατε ὅτε τὸ πᾶν ὑπνώττει,
- » Μαρμαρυγὴν σιλιέτου εἰς τὰ σκότη;
- » Γνωρίζετε τὴν Γέφυραν τῶν Στόνων,
- » Τὰ Φρέατα, εἰρητὰς ἀγνώστων πόνων;

ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ Οἱ ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΙ (κρούουσι τὴν ἄρπαν καὶ ψάλλουσιν ὁμοῦ).

- » Ἡ Βενετία, ἡ γῆ τοῦ κοραλλίου,
- » Εἶν' ἐδικὴ μας καὶ τοῦ χρυσοῦ ἡλίου.
- » Τρυφᾶτε, τέκνα μητρὸς δεδοξασμένης,
- » Εἰς τὰς ἀγκάλας πολέμου κ' ἐρωμένης!
- » Πίπτουν τὰ ἔθνη, πετᾶ ἡ εὐτυχία·
- » Οἴμοι, θὰ πέσης καὶ σύ, ὦ Βενετία. . .

(Μελαγχολικῶς.)

- » ὦ, νκί· τρυφᾶτε μετ' οὗ καιροῦ τὰ δῶρα·
- » Ὁ Ἕλληνας οὗτος, ὁ κύπτων δούλος τῶρα,
- » Χθὲς ἦτο τέκνον θεῶν καὶ ἡμιθέων!
- » Φέρετε οἶνον, δὲν θέλω ψάξει πλέον. . .
- » Πίπτουν τὰ ἔθνη, πετᾶ ἡ εὐτυχία·
- » Οἴμοι· θὰ πέσης καὶ σύ, ὦ Βενετία!

(Ἐπὶ τὸ βάθος τῆς σκηνῆς εἰς μετ' ημφιεσμένους ὡς νεκροθάπτης.)

Πᾶ! καὶ αὐτὴ θὰ πέσῃ μετ' τὴν ὥραν της. . .

(Πάντες στρέφουν πρὸς τὴν φωνήν.)

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Πολὺ φαειρῶς τὸ λέγεις, νεκροθάπτα μου·
Βιάζεσθε τοσοῦτον νὰ τὴν θάψετε;

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ (βραδέως προσερχόμενος.)

Ἐγώ, τῆς Βενετίας νεκροθάπτης ὢν,
Μετ' ἄλλων συναδέλφων μου, τῶν Βενετῶν
Τοὺς τάφους ἐξορύττω. . .

(γελῶν ἀγρίως.)

Εἶναι ἔργον μου!

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Ἀλλὰ διφορομένως, κόραξ, ὀμιλεῖς·
Οἱ νεκροθάπται σκάπτουν τάφους τῶν νεκρῶν.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Ἀκόμη καὶ τῶν ζώντων, νέε φίλε μου·
Εἰς τὰ νεκροταφεῖα ἐὰν πορευθῆς,
Θὰ ἴδῃς πόσοι τάφοι εἶναι ἔτοιμοι. . .

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ἐὰν οἱ νεκροθάπται θάπτουν τοὺς νεκρούς,
Ποτὲ τὴν Βενετίαν δὲν θὰ θάψωσι.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Ἀνίσως ἀποθάνῃ, τάχα διατί
Καὶ εἰς αὐτὴν ἐν μνήμα νὰ μὴ δώσωμεν;
Ἡ μήπως προτιμᾶτε σπάραγμα κυνῶν
Νὰ γίνῃ καὶ κοράκων; . . .

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Εἰς τοὺς δαίμονας!

Κατηραμένη γλῶσσα, εἰς τοὺς δαίμονας!

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Σεῖς, ὅστις τόσους τάφους ἐτοιμάζετε,
Διὰ τὸν ἰδικόν σας ἐφροντίσατε;

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Τὸ εὐγενές μου ἔργον μὴ σὰς ἤρесе
Καὶ θέλετε τὸν τάφον μου νὰ σκάψετε;
Ἀλλὰ ἡ χεὶρ σας ἡ ἄβρα δὲν δύναται
Τὴν δίκελλαν νὰ φέρῃ. . . χεὶρ καθὼς αὐτὴ
(δεικνύων τὴν χεῖρά του.)

Ἄνοιγει μόνον τάφους. . .

(Λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ Α' Ἴπποτου καὶ
θλίβων αὐτὴν ἰσχυρῶς.)

Ἐπονέσατε; . . .

(Στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους.)

Ἀρώματα καὶ ὄξος! . . Μὰ τὸν οὐρανόν,
Λιποθυμεῖ ὁ μέλλων μου συνάδελφος. . .

Ο Α' ΙΠΠΟΤΗΣ (ἀποσπᾶσας τὴν χεῖρα καὶ μετὰ μορ-
φασμοῦ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.)

Δὲν συμβουλεύω εἰς οὐδένα, φίλοι μου,
Τὴν χεῖρά του νὰ λάβῃ. . .

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Εἶνε ἀληθές·

Ἡ χεὶρ μου θλίβει λίαν αἰσθηματικῶς. . .

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Τῶντι νεκροθάπτης εἶσαι, ἄθλιε·
Τὴν εὐθυμίαν ὄλων ἐνταφίασες.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ (καγχάζων.)

Φοβεῖσθε, γενναιότατοι!

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Οἱ Βενετοὶ

Τὸν φόβον δὲν γνωρίζουν· πλὴν προσέξετε·
Αἱ ἀστεϊότητές σας εἰν' ἀνούσιοι. . . .

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Διόλου ἀπατάσθε· ἔχει ὑλακὴν
'Αρέσκουσαν. . .

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

'Ιππότα, σὰς εὐχαριστῶ.

'Αλλ' ἔχω καὶ ὀδόντας. . . εἶμαι μολοσσός,
Καλὸς διὰ τοὺς λύκους. . . Ὑγιαίνετε,
'Αγαπητοὶ μου φίλοι, ὑγιαίνετε·
Χαρῆτε τὴν εὐδίαν. . . ὅσον διαρκεῖ·
'Αλλὰ μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἅπαντα
Περνοῦν ἐπὶ τοῦ κόσμου· σήμερον ἡμεῖς
Καὶ αὖριον οἱ ἄλλοι. . . Πάντες χαίρετε!
Τὸ κατ' ἐμέ, ὑπάγω εἰς τοὺς τάφους μου
Λάκκον βαθὺν νὰ σκάψω. . . Ἴσως πέπτρωται
Νὰ ἰδωθῶμεν πάλιν ἄλλ' εἰς ἑορτὴν,
Καθ' ἣν τὴν προσωπίδα ἀποβάλλουσιν.—
'Αγαπητοὶ μου φίλοι, ὑγιαίνετε!
'Αγαπητοὶ μου φίλοι, πάντες χαίρετε. . .

(Ἐξέρχεται βραδέως ψάλλον.)

«Πίπτουν τὰ ἔθνη, πέτᾶ ἢ εὐτυχία,
Καὶ σὺ θὰ πέσης ἀκόμη, Βενετία!»

(Πάντες μένουσιν ἐκπεπληγμένοι, ἢ δὲ Μοναχὴ ἐξερχο-
μένη στοᾶς τινος τὸν παρατηρεῖ φεύγοντα.)

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Τὸν εἶδες τὸν καταρατὸν! μὰ τὸν Σταυρόν,
'Ο νεκροθάπτης οὗτος θέλει θάψιμον.

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Θάψιμον εἰς τὰ φρέατα· ἐγὼ θαρρῶ
"Οτ' εἰν' ἐχθρὸς κρυμμένος, ὄχι Βενετός.

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Τὴν προσωπίδα νὰ τοῦ ἀποβάλωμεν
Καλὸν θὰ ἦτον. . .

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Ἴσως Γενουήνσιον

Ὑπὸ τὴν προσωπίδα θὰ ἐβλέπαμεν.

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ἡ προσωπίς, Ἴππότα, εἶναι ἱερά.

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Λέγετε ὅ,τι θέλετε· δὲν ἔπρεπεν
'Αγνώριστος νὰ φύγη· ἦτον εὐτυχὴς
'Ο κύριος, διότι εἰς κατάσκοπος
Τῶν Δέκα δὲν εὐρέθη μεταξὺ ἡμῶν. . .
Εὖρον τὴν ὥραν καὶ αὐτοὶ νὰ λείψωσι!

(Μία φωνή.)

Τίς οἶδεν ἐὰν λείπουν. . . Ἴσως σὺ αὐτός,
'Εγὼ ἢ ἄλλος εἶναι εἰς κατάσκοπος. . .

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Μόλις ἀκόμη ἀνεχώρησεν ἐμπρός!
'Ας ἐπανεύρωμεν αὐτὸν τὸν κύριον.

ΠΟΛΛΟΙ

Ναί, ναί!

Γ' ΙΠΠΟΤΗΣ

"Ω, κύριοί μου, δὲν βαρύνεσθε;
'Ανίσως ἦν' ἐχθρὸς τῶν Βεγετῶν, αὐτὸς
'Ας τὸ σκεφθῆ. . . μὲ εἶναι ἀδιάφορον.
'Υπάρχουν ἰχνηλάται κύνες δι' αὐτὸν
'Απὸ ἡμᾶς καλλίτεροι, πιστεύσατε. . .
Τὸ κατ' ἐμέ, εἰς θήραν ἄλλην τρέπομαι
Πολὺ θελκτικωτέραν. . . Ὑγιαίνετε! (ἀπέρχεται.)

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Κ' ἐγὼ τὸν νεκροθάπτην σὰς ἀφιερῶ. (ὁμοίως.)

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

'Εὰν τὸν ἐπανίδητε, προσφέρετε
Καὶ τὰ σεβάσματα μου. . . Φίλοι, χαίρετε.
(ὁμοίως.)

ΠΟΛΛΟΙ

"Ω, δὲν φροντίζει πλέον δι' αὐτὸν οὐδεὶς.
(ἀπέρχονται.)

(Πάντες ἀνεχωροῦν θορυβωδῶς· μένουσι μόνον ἐπὶ τῆς
σκηνῆς δύο προσωπίδοφόροι, ἔχοντας τὸν αὐτὸν πῖλον, μαῦ-
ρον μὲ μαῦρα πτερά. Ἡ Μοναχὴ ὀπίσθεν κίονος τοὺς
παρατηρεῖ κρυφίως.)

ΣΚΗΝΗ Δ'

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

"Ηκουσες;

Β' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ναί!

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Βεβαίως Γενουήνσιος

'Ο Νεκροθάπτης εἶναι. . .

Β' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ἴσως καὶ Γραικός.

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Οἱ ἄλλοι τὸν ἀφῆκαν πάντες. . .

Β' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

'Αλλ' ἡμεῖς,

Θὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν. . .

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ὡς φαίνεται. (ἀπέρχονται.)

Ἡ ΜΟΝΑΧΗ

(ἐξερχομένη.)

'Ο Νεκροθάπτης εἰν' ὁ Συννεφιάς· αὐτοί,

Κατάσκοποι τῶν Δέκα ἄς τὸν σώσωμεν.

(Πίπτει ἡ αὐλαία.) (ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ε'

(Ὅδὸς ἀπόκεντρος· φαίνεται ὁ μετεμπερισμένος ὡς Νεκρο-
θάπτης ἴσταται ἐπὶ στιγμὴν, παρατηρεῖ ὑπόπτως περίεξ καὶ
ἀποβάλλει τὴν προσωπίδα ἀναπνέων θορυβωδῶς.)

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

(ἄδει.)

« Πίπτουν τὰ ἔθνη, πέτᾶ ἢ εὐτυχία,
Θὰ κρημνισθῆς καὶ σὺ, ὦ Βενετία! »

Πόσον ὠραῖοι στίχοι, κ' εἶναι Βενετῶν
Τὸ ἄσμα. . . Ἰδική των εἰν' ἡ ἔμπνευσις.
'Αλλὰ θὰ τοὺς τὸ ψαλωμεν, ἡμεῖς, ἡμεῖς. . .
(Ἰκτυπῶν ἐπὶ ταῦ κεκρυμμένον ξίφος του.)
Καὶ μὲ τὴν λύραν ταύτην θὰ συνοδευθῆ!

(Μετὰ στιγμήν.)

Είδες ὅποιοι εἶναι οἱ αὐθένται μας;
Μὰ τὴν ψυχὴν τοῦ Βάρδα! ἔτελείωσε.
Διψῶ, νὰ πῶ πρέπει. . . μόλις μὲ ἀρκεῖ
Τὸ βδελυρὸν τῶν αἵμα ὄλον. . . καὶ σταγῶν
Νὰ μὴ μὲ λείπη μία· εἶμαι φειδωλός. . .
Ποτὲ δὲν ἐφοβήθη δι' ἐμὲ αὐτόν
'Ἄλλ' ὡς νεᾶνις τρέμω, ὅταν σκέπτομαι,
'Ὅτ' εἶναι ἐνδεχόμενον ὡς ἄνθρωπος
Νὰ τελευτήσω σήμερον ἢ αὔριον. . .
Νὰ τελευτήσω δούλος, δούλος νὰ ταφῶ,
Πρὶν ἔλθῃ ὁ νυμφίος ὁ αἱματηρός,
Κ' Ἑλλάς ἢ Κρήτη γίνῃ ἢ καταστραφῇ!

(Μετὰ σπαραγμοῦ.)

Θεέ μου! τὴν ζωὴν μου διαφύλαξε.
Μὴ μοῦ τὴν ἀφαιρέσης, μὴ, Θεέ μου, μὴ.
'Ὡ, ἄφες ἐλευθέρα νὰ σ' ἀποδοθῇ,
'Ὡς μὲ τὴν εἶχες δώσει σύ· περίμενε.

(Σκεπτόμενος.)

Νὰ ἦναι τις ἀνὴρ, καὶ στιβαρὸν
Βραχίονα νὰ ἔχῃ καὶ νὰ μὴ κτυπᾷ! . .
Μ' ἤρχετο πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ μέσον τῶν
Ταχύς νὰ ἐπιπέσω, καὶ τὴν ἑορτὴν
Αὐτῶν, νὰ πορφυρώσω μὲ τὸ αἷμά των!
Ναί· μ' ἔρχεται πολλακίς μ' ἐγχειρίδιον
Τὴν νύκτα δολοφόνον νὰ ὀπλιζῶμαι,
Καὶ νὰ φονεύω, νὰ φονεύω Βενετούς,
Καὶ Βενετὰς ἀκόμη. . . πταίου καὶ αὐταί!

(Εἰρωνικῶς.)

Περίμενε, μὲ λέγουσι, περίμενε,
Οἱ ἐμβριθεῖς, οἱ νόες οἱ ὑπερφυεῖς!
«Καιρὸς δὲν εἶναι ἔτι. . .» καὶ ἂν αὔριον
'Ὁ τάφος σὲ καλύψῃ, πάλιν πρόσμενε. . .
'Ἄλλ' εὐτυχῶς δὲν εἶναι πάντες σκεπτικοί!
Δὲν σκέπτεται ὁ κεραυνός, ἢ θύελλα
Καὶ ἡ πυρὰ ὀπόταν δάση πυρπολῇ. . .
Εἶναι καιρὸς, εἶναι καιρὸς αἰεῖποτε,
'Ὁ δούλος νὰ ἐγείρεται καὶ νὰ κτυπᾷ!
Προβλεπτικὸς δὲν ἦτον ὁ Θρασύβουλος,
'Ὅπόταν τὰς Ἀθήνας του ἀνώρθονε. . .

(Τεθλιμμένος.)

Τὴν ἀδελφὴν μου τὴν καλὴν ἐβίασε
Τυχοδιώκτης Φράγκος, σπέρμα Βενετῶν,
Καὶ τὴν σεμνὴν μου γενεὰν ἠτίμασε!
Τὸ αἰσχος τὴν κατέστησε φρενοβλαβῆ,
Καὶ μίαν νύκτα αὐτοκτόνος ἐγίνε
Πεσοῦσα ἀπὸ βράχον εἰς τὴν θάλασσαν. . .
(Φέρων τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.)
Πᾶ! δάκρυα. . . Ὡ, ἔχομεν καὶ δάκρυα!
Καὶ πλέον, πλέον ἄλλο τί δὲν ἔμεινε,
Παρὰ νὰ γίνω καὶ μυρολογίστρια.
Σὺ κλαίεις τῶρα, Συννεφιᾶ· κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ,
Οἱ Βενετοὶ καγγαζοῦν ὀργιάζοντες!

(Μετὰ μικρόν.)

Ἐπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἡ δυστυχής! . .
'Ὡ, ἀπὸ τότε, ἀπὸ τότε θάλασσαν
Δὲν δύναμαι νὰ βλέπω. . . κάτω ἔπεσε.
Τὴν ἔσωζα — ἤμην ἐγγύς — τί ὄφελος; . .

Τὴν ἄφησα νὰ πέσῃ. . . Εἰς τὸ μνήμα σου
Κοιμοῦ, πτωχὴ μου ἀδελφῆ, τὸ κάθυγρον,
Καὶ μὴ παραπονεῖσαι, ἢ παραφρονῶ!
Μετὰ μικρόν, ὀμνύω, πῶς ἡ χεὶρ αὐτῆ
Θὰ ρίψῃ ἐκ τοῦ βράχου ὅπου ἔπεσες
Κύνας πολλούς· θὰ πίοῦν χεῖλη ἑκατὸν
'Ἀπὸ τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἔπιες καὶ σύ.
Περίμενε· θὰ πίοῦν, ὡς τὸ ἔπιεν
'Ὁ ἄρπαξ τῆς τιμῆς σου, καὶ ὁ τάφος σου
'Ὁ γαλανὸς θὰ γείνη τάφος ἐρυθρός!
Πλὴν. . . ὡς παραφρων ἤδη μόνος ὀμιλῶ.
Φεῦ· ὅταν τὴν καρδίαν δέρῃ θύελλα,
'Ἀνοίγεται τὸ χεῖλος καὶ βορρᾶς λαλεῖ. . .
Κ' ἐκεῖνος! καὶ ὁ Λέων; . . θέλει καὶ αὐτὸς
«Περίμενε» μὲ εἶπει; — Αἶ, θὰ τὸν εἰπῶ,
'Ὅτι δὲν περιμένω· ἔτελείωσε. . .
Φύλαξε τὴν ζωὴν μου, ὕψιστε Θεέ,
Κ' ἔπειτα τὴν λαμβάνεις· δὲν τὴν ἀγαπῶ!

(Φαίνεται ἡ Μοναχὴ.)

'Ἀλλά, ἀκούω βήματα· τίς ἔρχεται;
Εἰς προσωπιδοφόρος. . . φαίνεται γυνή.
(Φέρε· πάλιν τὴν προσωπίδα.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Συννεφιάς καὶ ἡ Μοναχὴ

ΜΟΝΑΧΗ

Εἰσθε ὁ Συννεφιάς· ποσῶς μὴ κρύπτεσθε. . .
Κατάσκοποι τῶν Δέκα σᾶς ἀκολουθοῦν!
(Ἀπεκδυομένη τὸ ἐνδυμα τῆς μοναχῆς.)

Σκεπάσθητε μὲ τοῦτο· ἂν μὲ ἐνδυμα
Σᾶς ἴδουν νεκροθάπτου, ἀποθνήσκετε.

(Δίδει τὸ ἐνδυμα.)

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Εἶμαι ὁ Συννεφιάς! λοιπὸν ἄς ἔλθωσι!
(Ἀποβάλλει τὴν προσωπίδα.)

ΜΟΝΑΧΗ

Σπεύσατε· θὰ σᾶς ρίψουν εἰς τὰ Φρέατα!

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

(Ἠσύχως.)

Κυρία, δὲν μὲ ρίπτουν· ἠσυχάσατε. . .

ΜΟΝΑΧΗ

Πλὴν. . .

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Θελκτικὴ μου φίλη, ἠσυχάσατε. . .

ΜΟΝΑΧΗ

'Ὡ, πρὸς Θεοῦ Ἰππότα. . .

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Πῶς μὲ εἶπατε;

'Ἰππότην; ἀπατάσθε· εἶμαι χωρικός!
(Βλοσυρῶς.)

Κόρη τῆς Βενετίας· εἶμαι χωρικός.

ΜΟΝΑΧΗ

(Ἰκελευτικῶς.)

'Ὡ, νὰ σᾶς σώσω ἔφετε.

Ο ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Ὠραία μου,

Σᾶς εἶμαι τρισευγνώμων· πλὴν μοὶ λέγετε
Τὸ αἴτιον τῆς τόσης συμπαθείας σας;
Ἡ θελκτικὴ μορφὴ μου βεβαιότατα,
Δὲν εἶναι ἡ αἰτία τῆς μερίμνης σας...
Τί θέλετε;

ΜΟΝΑΧΗ

Νὰ σώσω τὰς ἡμέρας σας!

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

ᾠ, τὸν γλυκὺν σωτήρα! πλὴν εἶναι μακρὰν
Οἱ φίλοι σας; Εἰπέτε· λίαν θελκτικὴν
Μοὶ ἔστησαν παγίδα οἱ παμπόνηροι...

ΜΟΝΑΧΗ

Ἐγὼ τὸν ἐπιστήθιον τοῦ Λέοντος,
Ἐγὼ νὰ παραδώσω;...

(Μετὰ πάθους.)

Πλὴν τὸν ἀγαπῶ!

Τὸν ἀγαπῶ, σᾶς λέγω· με ἀκούετε;

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Λοιπὸν εἶμαι σελήνη, ὄχι ἥλιος,
Καὶ δέχομ' ἐξ ἐκείνου τὰς ἀκτίνας σας;..
Τὸν Λέοντα Καλλέργην ἀγαπάτε, πῶς;
Ἀλλὰ ὁ Λέων μου ποτὲ δὲν ἀγαπᾷ
Βενετικὰς Λαΐδας! με ἀκούετε;

ΜΟΝΑΧΗ

(Ἄξιοπρεπῶς.)

Τὸν φίλον σας ὑβρίζετε, οὐχὶ ἐμέ!
Τὸν Λέοντα Λαΐδες δὲν λατρεύουσιν,
Ἀλλὰ ψυχὴ τιμία, ὡς ἐγὼ αὐτή.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ (παρατηρῶν αὐτήν.)

Καὶ ποία, ποία εἶσθε;

ΜΟΝΑΧΗ

Εἶμαι Βενετὴ·

Δὲν ἐμποδίζει ὅμως τοῦτο ν' ἀγαπῶ...

Εἶθε νὰ ἤμην Κρήσα! Ἐρχονται στιγμαί,
Καθ' ἃς μισῶ τὴν χώραν τῶν πατέρων μου...

ᾠ, κύριε· μὴν εἶσθε τόσο ἀυστηρὸς;

Ἡ Κρήτη τῆς ψυχῆς μου εἶναι ἡ πατρίς!

(Δίδουσα πάλιν τὸ ἔνδυμα.)

Πλὴν σπεύσατε, σωθῆτε... Ἴσως ἀδελφὴ
Μὲ πόθον σᾶς προσμένει...

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ (εἰρωνικῶς).

Ἴσως ἀδελφὴ

Μὲ πόθον με προσμένει! Ἀξιόλογα...

(Ἀγρίως.)

Δὲν ἔχω ἀδελφὴν με τὴν ἐφόνευσαν!

ΜΟΝΑΧΗ

Πλὴν, πρὸς Θεοῦ· εἶναι καιρὸς, ταχύνετε...

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ.

Τί! νὰ λυτρώσῃ Βενετὴ τὸν Συννεφιᾶν,
Κ' εἰς Βενετοὺς εὐγνώμων νὰ κατασταθῶ...

ΜΟΝΑΧΗ

Μὲ προσωπίδα ὅταν ὀμιλοῦν, ἐγγὺς
Κ' ἡ δυσπιστία εἶναι... Θεωρήσατε
Ποίαν ἐμπιστοσύνην ἔχω πρὸς ὑμᾶς.

(Ἀποσπᾷ τὴν προσωπίδα της.)

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ (καμπτόμενος).

Καὶ τ' ὄνομά σας;

ΜΟΝΑΧΗ

Εὔα.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Ἐνθαρρυντικόν

Τὸ ὄνομα τῷ ὄντι... μάρτυς ὁ Ἀδάμ!

ΜΟΝΑΧΗ

Δὲν πείθεσθε ἀκόμη; ᾠ, τοῦ Λέοντος
Δὲν ἤρμοζε νὰ ἦσθε φίλος...

(Πενθίμως)

Χαίρετε!

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Παράδοξος νεᾶνις, περιμείνατε·
Εἶσθε βεβαία, ὅτι εἶσθε Βενετὴ;...

Καὶ τὴν πτωχὴν μου Κρήτην τὴν πονεῖτε, πῶς;

ΜΟΝΑΧΗ

ᾠσον ὁ Λέων, ὅσον σεῖς, πιστεύσατε.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ.

Τὸ ἔνδυμά σας, δότε με, τὸ δέχομαι·
Πλὴν, δότε με ἀκόμη καὶ τὴν χεῖρά σας!

(Λαμβάνει διὰ τῆς μιᾶς τὸ ἔνδυμα καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὴν χεῖρά της.)

Ἐχει καλῶς, ὦ νέα· ἀλλ' ἀκούσατε·

Ἐγὼ τὴν Βενετιᾶν σας μισῶ πολὺ...

Κ' ἡ χάρις τῶρα αὕτη, ἦν με κάμνετε

Τοὺς συμπολίτας σας ποσῶς δὲν ὠφελεῖ...

Οὐδένα! οὔτε... οὔτε τὸν πατέρα σας·

Οὐδένα Βενετόν!...

(Ταλαντευόμενος.)

Ἐκτός... ἐκτός ὑμῶν!

(Ἐνδύεται τὸ ῥάσον καὶ καλύπτει τὸ πρόσωπον με τὴν προσωπίδα.)

Καὶ τ' ὄνομά σας εἶναι Εὔα, εἶπατε;

(Τῇ δίδει τὴν χεῖρα.)

Ὁ Συννεφιᾶς, ὦ Εὔα, σὲ εὐχαριστεῖ!

(ἀναχωροῦν ὁ μὲν ἐκ δεξιῶν, ὁ δὲ ἐξ ἀριστερῶν.)

(πίπτει ἡ αὐλαία.)

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.